

Είληψια

ΣΥΓΧΡΟΝΟ
ΑΘΗΝΑΪΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
Του 'Ακαδημαϊκού
κ. ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

('Ανέκδοτο γραμμένο για τὸ «Μπουκέτο»)

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ): Ἡ Εὐτυχία Μουρίκου, πολὺ νέα καὶ πολὺ ὡμορφη, ἀπὸ καλὸ σπίτι, πού δύσκολα ἴσως τὰ θγάζουν πέρα οικονομικῶς, ἐρ-

γάζεται ὡς δακτυλογράφος στὸ παραγγελιοδοχικὸ γραφεῖο τοῦ κ. Σαββίδη καὶ τοῦ γιου τοῦ τοῦ Πετράκη. Στὸ γραφεῖο τοῦ Σαββίδη προσλαμβάνεται τὸν τελευταῖον καιρὸ ἓνας νέος ὑπάλληλος. Ὁ Ὁρέστης Παπαζῶης, νέος, μὲ καλὴ καρδιά, ποιητὴς κιόλας, μὰ ἀσχημος. Ἡ Εὐτυχία καὶ ὁ Ὁρέστης ἐργάζονται στὸ ἴδιο γραφεῖο καὶ δὲν ἀργοῦν νὰ γίνουν δυὸ καλοὶ φίλοι. Σὲ λίγες μέρες ὁ Ὁρέστης γνωρίζει τὸν πατέρα τῆς Εὐτυχίας καὶ τὶς ἀδελφές της, τὴν Ἄρσινὴ, πού δίνει μαθήματα πιάνου καὶ τὴ Δανάη. Ἐπίσης ἡ Εὐτυχία γνωρίζει τὴν παντρεμένη ἀδελφή τοῦ Ὁρέστη, τὴν Κατίνα καὶ τοὺς γονεῖς του. Ὁ Ὁρέστης δὲν ἀργεῖ νὰ νοιώσῃ φλογερὰ ἔρωτα γιὰ τὴν Εὐτυχία. Ἀφήνει ἀλλοίως νὰ καταλάβῃ ἡ νέα τὸ ἀσχημά του. Μὰ ἡ Εὐτυχία εἶνε διστακτικὴ, ἐπιφυλακτικὴ... Ἐπὶ τέλος τῆς λέει καθαρά καὶ ἐξάστερα πὼς τὴν ἀγαπᾷ καὶ τῆς ζητάει νὰ φύγουν μαζί ἀπ' τὸ γραφεῖο τὸ θράδυ γιὰ νὰ μιλήσουν. Ἡ Εὐτυχία δέχεται. Πηγαίνουν πράγματι σ' ἓνα ζαχαροπλαστεῖο κι' ὁ Ὁρέστης τῆς προτείνει νὰ γίνῃ γυναίκα του. Μὰ ἡ Εὐτυχία διστάζει. Τὴν θέλουν τάχα κ' οἱ δικοὶ του; Ὁ πατέρας τῆς Εὐτυχίας μόλις μαθαίνει τί συνέβη, θυμώνει, γιὰτὶ ὁ Παπαζῶης δὲν μίλησε ἀπ' εὐθείας σ' αὐτὸν κι' ἀπαγορεύει στὴν κόρη του νὰ ξαναδῇ τὸν Ὁρέστη. Οὔτε στὸ γραφεῖο θὰ ξαναπατήσῃ πειὰ! Μὰ ὁ Ὁρέστης εἶνε τρελλὰ ἐρωτευμένος. Κι' ἀρχίζει ν' ἀλληλογραφεῖ μὲ τὴν Εὐτυχία, στέλνοντάς της τὰ γράμματά του κρυφά, μὲ τὸ παιδί τοῦ γραφεῖου. Συγχρόνως ὁ Ὁρέστης μιλάει στοὺς γονεῖς του. Καὶ τὸ εἰδύλλιο τῶν δύο νέων παίρνει πειὰ καλὸ δρόμο, τὸ δρόμο τοῦ γάμου.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Κι' αὐτὸ καλὸς οἰωνός, εἶπε ὁ κ. Παπαζῶης. Θὰ πῆ πὼς κι' ἐμεῖς γρήγορα θὰ βαπτίσουμε μωρό.

— Καὶ θὰ τὸ θγάλουμε Γιάννη, ἀφοῦ ἀκόμα δὲν τὸν εἶδαμε! γέλασε ὁ κύρ Χρῆστος.

Ἡ Εὐτυχία κοκκίνισε ὅπως πάντα πού ἔλεγαν γιὰ παιδιὰ. Γέλασε ὅμως κι' αὐτὴ μαζί μὲ τοὺς ἄλλους. Δὲν ἤθελε νὰ φαίνεται σεμνότυφη, «μεγάλῃ κοπέλλα» τώρα, σὰν κοριτσόπουλο δεκαπέντε χρονῶν...

Ὁ γαμπρὸς μοίρασε τὰ δῶρα του: ἓνα διαμαντένιο δαχτυλίδι τῆς νύφης — «γιὰ νὰ σιγουράρῃ τὴ θέρα» τῆς εἶπε — ἀπὸ ἓνα κολλιέ τῆς Δανάης καὶ τῆς Ἄρσινῆς, ἓνα ὠραῖο τσαντάκι τῆς πεθερᾶς του καὶ μιὰ κεχριμπαρένια πίππα τοῦ πεθεροῦ του. Ἐκεῖνος δὲν πήρε τίποτα. Δὲν εἶχαν οἱ φτωχοὶ γιὰ δῶρα. Ἄν μπορούσαν νὰ οικονομίσουν, γιὰ κανένα μικρὸ πράγμα, ὡς τὸ γάμο... Καὶ θάταν πολὺ στενοχωρημένοι, ἂν ὁ τρόπος τῶν συγγενῶν δὲν τοὺς ἀφαιροῦσε κάθε στενοχώρια.

Ἀλήθεια, αὐτὸ ἦταν κάτι πού δὲν τὸ περίμεναν σὲ τόσο βαθμὸ καὶ πού βαθειὰ τοὺς συγκινοῦσε. Σὲ τέτοιες περιστάσεις, πάντα διακρίνει κανεὶς μιὰ προσποίηση, μιὰ προσπάθεια. Κάποτε ξεφεύγει καὶ κανένας δυσάρεστος λόγος, κανένας ὑπαινιγμός. Μὰ ἐκεῖνο τὸ εὐτυχισμένο ἀπόγεμα, μὲ τοὺς Παπαζῶηδες, τίποτα, τὸ παραμικρό. Στὸ τέλος μάλιστα ἡ δυὸ οικογένειες προσοικειώθηκαν τόσο, πού θάταν ἀδύνατο νὰ φαντασθῇ κανεὶς πὼς μόλις πρὸ μιᾶς ὥρας εἶχαν γνωρισθῇ.

Καὶ σὲ λίγο, μονάχη μὲ τὸν ἄντρα της, ἐπισκόταν στὴν κάμαρή της.

— Θὰ εἶσαι εὐτυχισμένη, εἶπε ἡ Μουρίκαινα στὴν κόρη της, ἀφοῦ ἔφυγαν. Μὴ φοβάσαι τίποτε! Ὅπως θέλεις ὁὐα τοὺς κάμους!

— Naί, εἶπε ἡ Εὐτυχία, ἀγαποῦν πολὺ τὸν Ὁρέστη κι' ἀγάπησαν τώρα καὶ μένα. Εἶνε καλοὶ ἄνθρωποι, ἀδίκως τοὺς φοβόμουν...

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὁ Ὁρέστης ἔμπαινε στοῦ Μουρίκου ἐλεύθερα. Οἱ ἀρραβωνιασμένοι ἐξακολούθησαν νὰ ἐργάζονται μαζί στὸ ἀγαπημένο τους γραφεῖο καὶ κάθε θράδυ, ταχτικά, ἄμα σχόλαζαν, ἔκαναν ἓναν περίπατο οἱ δυὸ τους — καὶ κάποτε καὶ μὲ τὴ Δανάη — ἢ κάθονταν στὸ ζαχαροπλαστεῖο ἐκεῖνο τῆς ὁδοῦ Πειραιῶς, ὅπου πρωτομίλησαν καὶ πού γι' αὐτὸ τὸ εἶχαν ἀγαπήσει — κ' ὕστερα γύριζαν στὸ σπίτι, γιὰ νὰ μείνουν ὅλη τὴ θραδυά. Ὁ Ὁρέστης δειπνοῦσε πάντα μὲ τοὺς Μουρίκηδες καὶ συχνά, μετὰ τὸ δείπνο, ἔπαιρνε τὰ τρία κορίτσια καὶ πήγαιναν στὸ θέατρο, στὸν κινηματογράφο ἢ σὲ κανένα ἐξοχικὸ κέντρο. Τὶς Κυριακές ἔκαναν ἐκδρομὲς καὶ οἱ δυὸ οικογένειες καὶ περνοῦσαν ὅλη τὴν ἡμέρα μαζί. Ἦταν εὐτυχισμένοι.

Συγχρόνως ἐτοιμάζαν τὸν γάμο, πού εἶχε ὀρισθῇ γιὰ τὴν πρώτην Κυριακὴν τοῦ Ἰουνίου. Ἡ Εὐτυχία ἔκανε τὰ «ρουχαλάκια» της, ὅπως ἔλεγε τὸ φτωχικὸ της τ ρ ο υ σ ὶ. Ὅλες ἔρραβαν στοῦ Μουρίκου: ἡ μητέρα, ἡ Ἄρσινὴ, ἡ Δανάη. Στὸ νυχτέρι, ἄμα γύριζε ἀπ' τὸ γραφεῖο, λάβαινε μέρος κ' ἡ Εὐτυχία. Τὶς τελευταῖες ἡμέρες, ἡ θραδυὴν διασκεδάσεις εἶχαν περιορισθῇ. Εὐκαιροῦσαν τώρα γιὰ κινηματογράφους καὶ θέατρα; Δουλειὰ καὶ διασύνῃ! Γιὰ τὰ φορέματα τῆς νύφης — ἓνα θραδυνο, ἓνα τοῦ περιπάτου καὶ τὸ νυφιατικὸ — πήγαινε στὸ σπίτι καὶ μιὰ ράφτρα, πού ἔπαιρνε μόνο ὀγδόντα δραχμὲς τὴν ἡμέρα.

Καὶ τὰ ἔξοδα ποῖος τὰ ἔκανε; Ὁ καὺμένος ὁ κύρ - Χρῆστος, πού ἡ δουλειὰ του εὐτυχῶς πῆγε καλά, μὰ κι' ὁ Ὁρέστης, πού καταλάβαινε πολὺ καλά πὼς δὲν θὰ ἄφταναν τὰ λίγα χιλιάρικα πού μπορούσε νὰ διαθέσῃ ἡ φτωχὴ οικογένεια. Ἐλεγε ἄξαφνα τῆς Εὐτυχίας: «Ἄ, αὐτὸ τὸ φουστάνι θὰ σοῦ τὸ κάμω ἐγὼ! Δὲν περᾶζει ἂν δὲν εἶνε τὸ νυφικὸ. Ὅλα νυφικὰ δὲν εἶνε τώρα;» Καὶ τῆς ἔδινε τὰ διπλὰ καὶ τὰ τριπλὰ ἀπ' ὅσα χρειαζόνταν γιὰ τὸ φουστάνι. Ἡ: «Ἄσε, τὴ ράφτρα θὰ τὴν πληρώσω ἐγὼ. Δικαίωμά μου δὲν εἶνε; Πόσες ἡμέρες ἔχει; Τέσσερες; Θέλει τριακόσιες εἴκοσι δραχμὲς. Νά.. πεντακόσιες, γιὰτὶ δὲν ἔχω ψιλὰ». Ἐτσι γιὰ ὄλα. Καὶ κατάντησε τὰ περισσότερα ἔξοδα νὰ τὰ κάμῃ ὁ Ὁρέστης.

Ἐννοεῖται πὼς μόνο τ' ἀπαραίτητα γίνονταν. Οὔτε καιρὸς ὑπῆρχε γιὰ παραπανιστά, οὔτε ὁ Ὁρέστης, γιὰ νὰ μὴν προσβάλλῃ τὸ φιλότιμο σπίτι, θέλησε ν' ἀναλάβῃ ὅλη τὴν προίκα. Ἄς ἔπαιρνε τώρα ἡ Εὐτυχία ὅσα μπορούσε κ' ὕστερα, πού θὰ τὴν εἶχε γυναίκα του, στὸ σπίτι του, θὰ τῆς ἔκανε τὰ πολλὰ καὶ τὰ καλὰ πού ταίριαζαν στὴ νέα κυρία Παπαζῶη, ὅπως τὰ εἶχε ἡ μητέρα του, ὅπως τὰ εἶχε ἡ ἀδελφὴ του...

Τὶς ἴδιες φασαρίες εἶχαν ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες καὶ στοῦ Παπαζῶη. Ἐτοιμάζαν τὸ σπίτι γιὰ τὴ νύφη. Ἄλλὰ κι' ἐκεῖ δὲν ἔκαναν μεγάλα πράγματα. Γιὰτὶ τὸ σπίτι ἦταν κιόλα πολὺ καλά ἐπιπλωμένο. Τὸ δι-

ώρθωσαν μόνο, τὸ ἔβαψαν, τὸ καθάρισαν — αὐτὰ ἦταν ἡ πιὸ μεγάλη ἀναστάτωση — κι' ἔφτιαναν ἐξ ἀρχῆς μιὰ καλὴ κρεβάτο-κάμαρα μὲ δυὸ ὅμοια κρεβάτια. Ἡ Εὐτυχία τὰ εἶχε διαλέξει μὲ τὸ γούστο της, καθὼς κι' ὅλα τὰ ἔπιπλα τῆς κάμαρας: τὴ ντουλάπα της, τὴν τουαλέττα της, τὴ σιφιέρα της καὶ τὰ λοιπά. Ὁ Ὁρέστης θὰ τᾶθελε κάπως πλουσιώτερα. Ἡ Εὐτυχία ὁμῶς τοῦ ἔλεγε: «Αὐτὰ εἶνε πολὺ καλὰ γιὰ μᾶς. Δὲν εἶμαστε πάλι οἱ Σαββίδηδες. "Ε, ἄμα γίνουμε καὶ μεῖς,, κάνουμε ἄλλα!»

Ὁ γέρο Πολυζῶης, ἐννοεῖται τὰ πλήρῳνε ὅλα, γιὰτὶ ὁ Ὁρέστης δὲν εἶχε δική του περιουσία, μόνο τὸν μισθὸ του. Ἡ Εὐτυχία τὸ ἤξερε καλὰ καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἦταν καθόλου ἀπαιτητική. «Θάμουν εὐχαριστημένη, ἔλεγε, καὶ μ' ἕνα σπικὸ σάν του πατέρα μου. Καὶ θρίσκω ἕνα δέκα φορές ἀνώτερο. Τί ἄλλο θέλω;» Καὶ τὰ πεθερικά φαίνονταν ἐνθουσιασμένα μὲ τὴ φρόνησι καὶ τὴ μετριοφροσύνη τῆς νύφης. Ἄλλη στὴ θέσι της, μὲ τὴν ὡμορφιά της καὶ μὲ τὸν ἔρωτα ποῦ εἶχε ἐμπνεύσει αὐτὴ ἡ ὡμορφιά, ποῖος ξέρει τί ἀπαιτήσεις θὰ εἶχε! "Ετσι ἔλεγαν...

Κ' ἡ προετοιμασίες τελειώσαν μὲ ἄκρα σύμπνοια καὶ εἰρήνη. Καμμιά ἀντιγνωμία, καμμιά μεγάλη συζήτησι, καμμιά προστριβὴ ἀπὸ τίς συνηθισμένες σὲ τέτοιες περιστάσεις. Ὅλα μέλι - γάλα. Τὸ παραμικρὸ συννεφάκι στὸν ὀρίζοντα. «Εἶμαι καὶ θάμαι εὐτυχισμένη, συλλογιζόταν ἡ Εὐτυχία. Εἶχα μεγάλη τύχη νὰ πέσω σὲ τόσο καλοῦς ἀνθρώπους!» Μὰ κι' ὁ Ὁρέστης συλλογιζόταν κατευχαριστημένος: «Τὴν ἀγάπησαν. Αὐτὸ εἶνε τὸ κυριώτερο. Θὰ ζήσουμε καλὰ!»

Καὶ ξημέρωσε ἡ Κυριακὴ ποῦ εἶχε ὀρισθῆ γιὰ τὸ στεφάνωμα. "Εγινε κι' αὐτὸ στὸ σπῆτι τῆς νύφης, γιὰτὶ εἶχαν ἀποφασίσει νὰ μὴν τὸ κάμουν «ἀνοιχτό». Μόνο οἱ συγγενεῖς παραστάθηκαν, μερικοὶ πολὺ στενοὶ φίλοι, κ' ἡ οἰκογένεια τοῦ Σαββίδη ποῦ ἦταν κι' ὁ κουμπάρος. Ἄλλὰ κι' αὐτοὶ οἱ «λίγοι» ἦταν τόσο πολλοὶ γιὰ τὸ μικρὸ σπῆτι, ὥστε ἡ τελετὴ ἔγινε μέσα σὲ συνοστισμό. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴ σάλλα, εἶχαν γεμίσει κ' ἡ κάμαρες — εἶχαν σηκώσει τὰ κρεβάτια καὶ τίς εἶχαν κάνει σαλόνια — καὶ τὸ χῶλλ, ἀκόμα κ' οἱ διάδρομοι.

Λιγότευαν τὸ χῶρο καὶ τὰ δῶρα: πελώρια μπουκέτα, καλὰ θια, γάστρες, θάζα, ποῦ δὲν ἤξεραν πειὰ ποῦ νὰ τὰ θάλουν. Κ' ἡ υπερβάντα, κι' ὁ μπουφές, καὶ τὰ τραπεζάκια, ἦταν γεμάτα σερβίτσια, δῶρα κι' αὐτὰ — φτωγότερα τῶν συγγενῶν τῆς νύφης, πλουσιώτερα τῶν συγγενῶν τοῦ γαμπροῦ, ἄλλα ὁμῶς μὲ τὴν ἴδια ἀγάπη σταλμένα, γιὰτὶ ὅλοι ἀγαποῦσαν «τὸ ἐρωτευμένο ζευγαράκι».

Ἡ Εὐτυχία, σεμνὴ κι' ὠραία μὲ τὴν κάτασπρη νυφικὴ στολή, ἐκίνησε τὸν γενικὸ θαυμασμό. Στὸ τέλος, ὁ πεθερὸς της, ἡ πεθερὰ της κ' ἡ ἀντραδέλφη της τὴν ἀγκάλιασαν τὴ φίλησαν καὶ τὴν εὐχήθηκαν τόσο θερμὰ, ποῦ δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ τοὺς ξεχωρίσει ἀπὸ τὸν πατέρα της, τὴ μητέρα της καὶ τίς ἀδερφές της. Τοὺς αἰσθανόταν «δικούς της» κι' ἐκείνους, ὅσο κι' αὐτούς...

Πρώτη ἔφυγε ἡ οἰκογένεια τοῦ Ὁρέστη, γιὰ νὰ ὑποδεχθῆ τοὺς νεοπαντῶντες στὸ σπῆτι. Κ' ὕστερα ἀπὸ μισὴ ὥρα, ἡ Εὐτυχία, ἀφοῦ ἔφαγε γιὰ τελευταία φορά στὸ πατρικὸ της — δὲν εἶχαν κάνει ἐπίσημο τραπέζι, ἡ οἰκογένεια μόνο καὶ τὰ «παιδιά» — μῆκε μὲ τὸν ἄντρα της σ' ἕνα αὐτοκίνητο κι' ἔφυγε νὰ πάη «στὸ καλό», ὅπως τῆς εὐνήθηκαν ὅλοι μὲ δάκρυα καὶ μὲ φιλιὰ...

Νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια, συγκινήθηκε κείνη τὴ στιγμὴ τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ, μὰ δὲν λυπήθηκε καθόλου. Εἶχε τὴν ἰδέα πὼς αὐτὸ ποῦ πῆγαινε νὰ θρῆ, ἄξιζε περισσότερο ἀπ' αὐτὸ ποῦ ἄνηνε. Καὶ γιὰ τὴν ἀγάπη ἀκόμα τῆς μάννας εἶχε τὴν ἀγάπη τοῦ Ὁρέστη...

"Ἄλλα φιλιὰ, ἄλλα δάκρυα, ἄλλες εὐχές στοῦ Παπαζῶη. Καὶ κουφέτα ἀπ' τὴ σκάλα καὶ ρύζια καὶ ἀνθοπέταλα. Ἡ Εὐτυχία ἦταν πειὰ «στὸ σπῆτι της». Καὶ σὲ λίγο, μο-

νάχη μὲ τὸν ἄντρα της, θρίσκόταν ἐστὴν κάμαρά της.

Δὲν ἦταν ἀκόμα μεσάνυχτα, ὅταν ἔσβυσαν τὰ φῶτα γιὰ νὰ κοιμηθοῦν. Στὴν κάμαρα τῶν νεοπαντῶν δὲν ἔμεινε ἀναμμένη παρά μιὰ βεγιάζα μὲ γαλάζιο γυαλί. Κι' αὐτὴ φώτισε τὴν εὐτυχία τῆς ἐνώσεως τοὺς τὴν πρώτη ἐκείνη νύχτα.

Τὸ πρωί, κατὰ τὴ συνθήειά τους, ξύπνησαν τίς ἑπτὰ.

— Καὶ τώρα; ρώτησε ἡ Εὐτυχία. Θὰ κοιμηθοῦμε ἀκόμα θὰ σηκωθοῦμε... ὅπως πάντα;

Ὁ Ὁρέστης, γιὰ ν' ἀστειευθῆ, τῆς εἶπε:

— "Α, δὲν ἔχουμε καιρὸ! Πρέπει νὰ ντυθοῦμε καὶ νὰ φύγουμε... γιὰ τὸ γραφεῖο!

— "Α! ἔκαμε ζωηρὰ ἡ Εὐτυχία. Πάμε στὸ γραφεῖο; Πὼς ἦ-θελα!

— Σοβαρὰ τὸ λές; ἔκαμε ὁ Ὁρέστης.

— Πολὺ σοβαρὰ, εἶπε ἡ Εὐτυχία.

— Μ' ἀφοῦ ἔχουμε ἄδεια μιὰ ἑβδομάδα;

— "Εγώ, ὄχι ἐσύ... "Εσύ ἔχεις μόνο ὡς τὴν Πέμπτη. Ἄλλὰ τί πειράζει νὰ πάμε καὶ σήμερα; "Εχουμε καμμιά δουλειὰ; Θὰ πάμε σ' ἐξοχὴ; Εἶπαμε ὄχι. Μόνο τὰ θράδρα θὰ πηγαίνουμε ὑποῦ θέλουμε. Λοιπόν, γιὰτὶ νὰ μὴν ἀρχίσουμε τὴν καινούργια ζωὴ μας ἀπὸ σήμερα; Θάχῃ πολὺ... γούστο, νὰ πάμε στὸ γραφεῖάκι μας, καὶ στὴν ὥρα μας μάλιστα! Φαντάσου πὼς θὰ τοὺς φανῆ νὰ μᾶς ἴδουν!... Ὁρέστη, σοῦ τὸ προτείνω σοβαρὰ. Αὐτὸ ἐμένα μ' ἀρέσει, μ' ἐνθουσιάζει. Νὰ φορέσω τὴν ποδιά τῆς δουλειᾶς ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα!

Περίεργο πρᾶγμα! ὁ Ὁρέστης μῆκε ἀμέσως στὸ γούστο.

— Ναι, φώναξε, ἔχεις δίκη! Αὐτὸ θά'νε πρωτότυπο, ὠραῖο, ποιητικὸ! Κι' ἐγὼ ἐνθουσιάζηκα! Σήκω νὰ πάμε!

— Μὴ δὲ μᾶς ἀφήνουν ὁ μπαμπᾶς κ' ἡ μαμά;

— Βέβαια, θὰ μᾶς πάρουν γιὰ τρελλοῦς. Μὰ δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τοὺς τὸ ποῦμε. Βγαίνουμε γιὰ πρῶνὸ περίπατο στὴν ἐξοχὴ. Τὸ μεσημέρι θὰ γυρίσουμε. "Εμπρός!

"Ετσι ἔγινε τὸ «πρωτότυπο», τὸ ὠραῖο καὶ τὸ «ποιητικὸ».

Ἡ Εὐτυχία ἔβαλε ἕνα ἀπλοῦστατο φουστάνι, ὁ Ὁρέστης τὴ λινὴ του φορεσιά, προγευμάτισαν θιαστικὰ μὲ τοὺς δικούς τους κι' ἔφυγαν τρέχοντας γιὰ νὰ προφτάσουν... τὸ λεωφορεῖο.

— Καλὴ διασκέδασι!

— Εὐχαριστοῦμε!

Στοῦ Σαββίδη — κατὰ τίς ὁκτῶ καὶ τέταρτο ἦταν ἐκεῖ — ἔτριβαν τὰ μάτια τους.

— Καλέ, σεῖς εἴσατε;... "Ἡρθατε νὰ ἐργασθῆτε ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα τοῦ γάμου σας;... Μὴ χειρότερα, παιδιὰ μου! Καλέ, πηγαίνετε στὴν Κηφισιά!

— "Οχι, εἶπε ὁ Ὁρέστης. Γιὰ μᾶς ἡ Κηφισιά εἶνε κεῖ μέσα. Κ' ἡ Γλυφάδα, καὶ τὰ Φάληρα, κ' ἡ Βούλα, κ' ἡ Πεντέλη κι' ὅ,τι πῆτε. Κ' ἡ Βενετία ἀκόμα! Κι' ὁ παράδεισος! "Εκεῖ-μέσα ἀγαπηθήκαμε, ἐκεῖ-μέσα ἀρραβωνιαστήκαμε κι' ἐκεῖ-μέσα θὰ ἐργαζόμεστε παντρεμένοι. Γιατὶ λοιπόν ἀπὸ αὔριο κι' ὄχι ἀπὸ σήμερα;

Σὲ λίγο ἡ Εὐτυχία φοροῦσε τὴν ποδιά της, ὁ Ὁρέστης τὸ πρόσθετο μανίκι τοῦ γραφείου, ἡ γραφομηχανὴ σ' ἐνεργεια καὶ ἡ ἐργασία ὅπως καθεμέρα. Τοὺς φαίνονταν πὼς δὲν εἶχε μεσολαβήσει τίποτα καὶ πὼς στὸ γραφεῖο ἐκεῖνο, ὅπου εἶχαν ἀγαπηθῆ, ἐνώθησαν κιόλα γιὰ πάντα.

Κάθε φορά ποῦ τὴν πλησίαζε ὁ Ὁρέστης γιὰ νὰ τῆς δώση ἕνα γράμμα, ἕνα ἔγγραφο, μιὰ ὁδηγία, τὴν φιλοῦσε. Κι' ἂν ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἄκουγε τὴν πόρτα, τραβιόταν μὲ τρόμο, ὅπως τότε ποῦ ἦταν ἀρραβωνιασμένοι.

Μὰ δὲν εἶχε τὸ γούστο του καὶ τὴν ποιήσι του αὐτό;

"Εξοχη ποῦ ἦταν ἡ σημερινὴ ἰδέα τῆς Εὐτυχίας!

"Ετσι θὰ ζοῦσαν στὸ ἐξῆς: Πρωτότυπα, ὠραῖα, ποιητικὰ...

Ἡ Εὐτυχία ἔβαλε ἕνα ἀπλοῦστατο φουστάνι